

ло 1340 г. от н.е., на които присъствали Йоана Неаполитанска и Андрей Унгарски [389], с. 212. Тези средновековни боеве, както и през „античността“, ЗАВЪРШВАЛИ СЪС СМЪРТТА НА ГЛАДИАТОРА [389].

7. ХРОНОЛОГИЯ И ДАТИРАНЕ НА БИБЛЕЙСКИТЕ ТЕКСТОВЕ

Датирането на религиозните извори е объркано. Хронологията на библейските книги и датирането им са твърде неопределени и се облягат на авторитета на християнските теолози от късното средновековие.

Историците пишат следното: „Действителната история за произхода на книгите от Новия завет не съвпада и с историята, която църквата брани... Възприетата днес подредба на книгите от Новия завет е напълно противоположна на подредбата, установена от църковната традиция... Истинските имена на авторите на Новия завет си остават неизвестни“ [444], с. 264. Както ще видим по-нататък, приетият днес възглед, че книгите от Стария завет са написани ПРЕДИ книгите от Новия завет, също предизвиква немалко съмнения и противоречи на резултатите, получени от прилагането на новите емпирико-статистически методи за датиране. Затова е уместно да разгледаме въпроса за древността на запазените до днес ръкописи на библейски книги. Оказа се, че тези ръкописи са със средновековен произход.

„От запазените повече или по-малко пълни екземпляри на (гръцката) Библия най-древни са Александрийският, Ватиканският и Синайският ръкопис... И трите ръкописа... са датирани (палеографски, тоест чрез неточното понятие, каквото е „стилът на почерка“ – А. Ф.)... през втората половина на IV в. от н.е. Езикът на кодексите е гръцки... Най-малко се знае за Ватиканския кодекс – по-конкретно, не е ясно как и откъде този паметник е попаднал около 1475 г. във Ватикана... За Александрийския кодекс е известно, че през 1628 г.... патриарх Кирил Лукарис го подарил на английския крал Карл I“ [444], с. 267–268. Синайският кодекс е открит чак през XIX в. от К. Тишендорф [444], с. 268–270.

И трите най-древни библейски кодекса се появяват след XV в. от н.е. Репутацията им за древност е създадена през XIX в. от авторитета на К. Тишендорф, който пък взема за основа „стила на почерка“. Но самата идея за палеографско датиране ПРЕДПОЛАГА, че глобалната хронология на другите документи ВЕЧЕ Е ИЗВЕСТНА и затова в никакъв случай не е независим начин за датиране. Със сигурност знаем само едно: историята на тези библейски текстове може да се проследи от наши дни само до 1475 г. от н.е.